Dacia Aureliană

Revista românilor din Timoc

XVII. Podunavia, străveche ţară a Valahiei

Fireşte că stăm de vorbă cu cititorii noştrii, unii avizaţi, alţii neavizaţi, despre frontierele vechi. O să vă miraţi că există documente indubitabile care atestă stăpânirea domnitorilor valahi sau români peste Dunăre, în ţinutul Porţilor de Fier şi dreapta Dunării, care pe atunci se numeau „***Podunavia***".

În această perioadă a Evului Mediu, provincia Dacia Aureliană, mai târziu Dacia Ripensis, cu Mizia şi Vlahia se aflau departe de Serbia şi de Bulgaria, ele încă nu ajunseseră la Timoc şi Dunăre, ci stăpâneau Serbia Veche din nordul Albaniei şi nu urca mai sus de Naisus sau Niş.

Spre deosebire de sârbi şi bulgari, poporul român este statornic, el nu este învăţat să îşi schimbe locul şi este legat de pământ, de vatra strămoşească şi de legile care îi asigură stabilitatea şi continuitatea. Spre deosebire de sârbi, care nu sunt obişnuiţi să suporte tirania unui alt popor şi de aceea el se află într-o continuă schimbare, adaptare şi greu de învăţat democraţia. Chiar şi denumirea statului sârbesc, iugoslav, etc. a înregistrat 2-3 schimbări în decurs de 100 de ani.

Românii sau vlahii, în schimb sunt un popor care au fost legaţi de lumea fantastică a ţinuturilor muntene, cu păşuni întinse, cu râuri, munţi, turme de oi, capre, vite mari şi mici, însă niciodată n-a fost atras de cetate. Spre deosebire de aromâni, care populau întreaga jumătate a Peninsulei Balcanice, îndată ce au apărut meşteşugurile, negoţul şi s-au dezvoltat târgurile, şi-au lăsat turmele, au uitat de porunca primichiurilor sau a celnicilor şi s-au oprit în târguri şi încetul cu încetul s-au topit în masa fie grecească, fie bulgărească, fie sârbească.

Ceilalţi români din aria nordică din bazinul Balcano-Carpato-Danubian au rămas ruralişti şi s-au ţinut prin cântece, dansuri şi obiceiuri, aproape unice în Europa. Ei şi-au întemeiat cu greu organizaţii politice şi state de sine stătătoare pentru că liderii politici nu le-au inspirat nici atunci prea multă încredere.

De aceea primii voievozi care au apărut în nordul Dunării veneau din ţinuturile fermecate ale Diului sau Vidinului şi astfel Vlad sau Glad, Seneslau sau alţii întemeiau mici voievodate, căutând să le dea identitatea că aparţin românilor din Transilvania, Banat, Oltenia sau din Muntenia. Până şi primul imperiu româno-bulgar, cu capitala la Târnovo s-a născut datorită faptului că nu mai puteau suporta persecuţiile Bizanţului, adică pe ale grecilor. Dacă grecii, sârbii sau alţii ar fi avut talent să-i atragă pe românovlahi, tratând-i ca pe nişte cetăţeni egali cu grecii sau sârbii în drepturi şi datorii, astăzi în această parte a Balcanilor, nici nu ar mai exista români sau aromâni. Prin urmare, prigoana, nesocotirea drepturilor religioase, culturale, şcolare, a fost un beneficiu, deoarece dealungul veacurilor în conştiinţa românilor balcanici s-a acumulat ura şi obsesia că atât cu grecii, cât şi cu sârbii nu e de trăit; deci sârbii cu năravurile şi obiceiurile lor, grecii cu năravurile şi obiceiurile lor, iar „românovlahii” cu obiceiurile şi năravurile lor de popor pasiv care nu i-a ameninţat pe alţii niciodată.

Ne limităm în tema noastră la românii din dreapta Dunării, din sudul Banatului până pe Valea Dunării, Dobrogea şi Marea Neagră. Ne bazăm pe documentele turceşti şi altele ale vremii, care pe la anul 1560 redau unele recensăminte despre care nu avem cunoştinţă că ar fi existat în provinciile româneşti din nordul Dunării. De pildă, în jurul acestui an sunt recenzate 498 de sate româneşti, un oraş, Vidinul sau Diiul, 18 moşii turceşti, 28 de mănăstiri româneşti şi 50 de cătune şi nici un sat sârbesc sau bulgăresc.

Trebuie precizat din capul locului că până la 1833 nu avem vecinătate cu sârbii şi nici vreo altă relaţie statală. Domnitorii români, stăpânindu-i pe românii din stânga şi dreapta Dunării s-au interesat de soarta acestora în mod constant şi deopotrivă, ridicându-le biserici şi mănăstiri pretutindeni unde erau aşezate mai multe sate locuite de români. Primele aşezări creştineşti în peninsula Balcanică apar tot în dreapta Dunării, în Dacia Aureliană. Aici se naşte prima episcopie creştină undeva în părţile Negotinului, care pe atunci

se numea Aquae, probabil Decebalum sau Deci. Apoi Ratiaria (Arcer Palanka), de la răsărit de Vidin , prin secolul IV. Există dovezi că la anul 414, aici în Dacia Ripensis de mai târziu apare numele primului episcop creştin, Vitalis şi a unui copil îngropat lângă acesta cu numele Dachius, însă faptul că recensămintele turceşti arată la anii amintiţi 28 de mănăstiri valahe su româneşti, demonstrează că încă din secolul XV în dreapta Dunării erau atâtea mănăstiri. Noi mai ştim că Radu cel Mare zideşte 10 mănăstiri între munţii Artani şi Zajecar, Basarab I zideşte 3 mănăstiri în părţile Cladovei, Mircea cel Bătrân are o mănăstire înălţată după bătălia de la Rovine II (1495), pe locul numit Gevrin sau Coroglaşi, între Geanova – Samarinovaţ şi Negotin, iar mănăstirea îngropată de la Vidin a fost zidită de Matei Basarab, secolul XVII, în chiar centrul cetăţii turceşti, dar pentru locuitorii creştini români, bulgari sau alţii.

Istoria românilor din Dacia Traiană nu s-a ocupat de aceste ţinuturi, fie din motive politice, fie din motive economice. Astfel că atât istoria românilor cât şi istoria sârbilor sunt străine cu totul de istoria „românovlahilor" din dreapta Dunării, fosta Dacie Aureliană. De aceea, atât sârbii, bulgarii cât şi grecii, poate şi alţii, au profitat de acest gol în istoria românilor, iar noi încercăm prin toate mijloacele posibile, fără interese subiective şi meschine, să descoperim numai adevărul şi să nu ne bazăm decât pe documente, pentru că numai acestea sunt credibile şi folositoare urmaşilor.

Ţinând seama de documentele istorice de care dispunem, chiar şi în vremea lui Radu cel Mare, pe la anul 1507, când a terminat zidirea celor 10 mănăstiri, se spune că el nu avea încă bine conturată conştiinţa de neam românesc şi de aceea credem că a zidit mănăstirile în temeiul unei condiţii creştine că îi ajută pe nişte fraţi de aceeaşi limbă şi credinţă, pentru că altfel putea să construiască bisericile pentru bulgarii care erau aproape vecini cu Valahia sau Vlaşka.

Având un război, Radu cel Mare cu Bogdan III, fiul lui Ştefan cel Mare, undeva pe Milcov, după obiceiul vremii, cele două armate, munteană şi moldoveană s-au aşezat faţă în faţă de o parte şi de alta a Milcovului; mai urma să se dea ordinul de atac, când un călugăr sârb, Maxim, duhovnicul domnitorului Radu cel Mare îi şopti domnitorului „românovlah", cam aşa: *„doamne nu vă pare rău să vă omorâţi, că sunteţi din aceeaşi seminţie?"*, l-a impresionat pe domnitor şi abia atunci şi-a dat seama că el poartă război cu nişte fraţi de aceeaşi limbă.

Atunci Radu cel Mare îi spune călugărului: „du-te şi spune-i acelaşi lucru dincolo de apă lui Bogdan, să ştie şi el că suntem din aceeaşi seminţie” şi că nu s-a pomenit război între fraţi. Cam aşa v-a fi spus şi călugărul Maxim a trecut Milcovul, s-a închinat în faţa domnitorului Bogdan, spunându-i acelaşi lucru. Auzind cuvintele duhovnicului sârb „că sunt fraţi din aceeaşi seminţie”, a dat din cap ruşinat, abia atunci şi-a dat seama că aşa este, că fraţi sunt unii cu alţii şi s-a întors ruşinat în Moldova.

În timp ce Ţara Românească era o ţară liberă, încă departe de vasalitatea turcească, Serbia dispăruse ca stat la 1389, iar Bulgaria de la 1393. Pe o perioadă de aproape 500 de ani, Ţara Românească sau Valahia n-a uitat că în Peninsula Balcanică trăiesc fraţii lor creştini ortodocşi sârbi şi bulgari şi de aceea tot timpul au fost preocupaţi cum să le sprijine cu sare şi bani mănăstirile şi bisericile, cum să nu-şi piardă identitatea în adâncă robie turcească. Dar niciodată nu s-au gândit să-i ocupe şi să-i asimileze, aşa cum fac ei azi cu românii.

De aceea legătura între poporul român şi popoarele slave balcanice s-a ţinut mai mult prin cântecul bătrânesc, lăutarii ţinând loc de istorici şi cronicari. În lipsă de documente scrise apelăm la probele folclorice, care nu au valoare documentară. Despre stăpânirea domnitorilor români în dreapta Dunării, în părţile Diului sau Vidinului, poezia populară bulgară spune „***Na Vidinu gradu bielome/Onde bijeşe starac Vladislav***” („La Vidin, Cetatea Albă/Acolo era bătrânul Vladislav”, sau Vlaicu Vodă).

Între domnia lui Vlaicu Vodă şi a ţarului bulgar de Vidin a existat o strânsă colaborare, ca şi când ar fi fost aceeaşi stăpânire. Sora lui Vlaicu Vodă, Ana se căsători cu Stratimir şi scrise la anul 1350 prima carte de sfaturi religioase pentru femei numită „***Vidinskijat Zbornik***” (Cronica Vidinului), care este singura carte scrisă în Evul Mediu în dreapta Dunării cu poveţe pentru viaţa familială.

Pentru românii din sudul Dunării, Mircea ce Bătrân purtă cel mai greu război cu turcii la 1395, pe locul Rovine II, unde îl învinse pe Baiazid Fulgerul şi înălţă pentru pomenirea morţilor o mănăstire mică cu ulcioare împlântate pe la ferestre, care dădeau nişte sunete jalnice, atunci când bătea vântul dinspre Vlahia, pentru generalii săi aici înmormântaţi, dar şi pentru Kralevici Marko, într-un fel este nepot de al său, mama lui se

numea Stanca din Perlep, Macedonia şi fratele său Constantin Deianovici, după poezia populară sârbească.

Într-o altă baladă bulgărească apare fratele lui Mircea cel Bătrân, Dan I, care-şi avea privirile aţintite spre ţinuturile locuite de românii timoceni, bulgari şi sârbi. Iată ce spune poezia populară amintită: „***Dai gu, dai gu, car da bădi,/Car da bădi, Vlaşka zimja/Vlaşka zimja I Kara Bogdanska/I bălgărska pokrainin***” (Las să fie, ţar să fie/Ţar să fie în Ţara Românească/În Ţara Românească şi Moldovenească/Şi ţinuturile bulgăreşti).

Într-o baladă bulgărescă apare figura lui Mihai Viteazul, mare dezrobitor şi protector al creştinilor din sudul Dunării, căzuţi în robie turcească: „***Znaite li turskata razmirnia?/Pomnite li bugarskata robia?/Nadoidoa turţi i arape,/Porobe Bela Bugaria/Porobe i Kara Vlaşka,/Porobe i Mala Srbia./Razbuti se Kara Romania,/Kara Vlaşka i Kara Bogdanska,/Povedi gi Mihail Vitiazno,/Da obrobat svoi sestri bratki,/Da obrobat Bela Bugaria***” (Ştiţi despre răscoala turcească?/Vă amintiţi de robia bulgărească?/Veniseră turcii şi arabii,/Robiseră Alba Bulgarie/Robiseră şi Neagra Vlahie,/Robiseră şi Mica Sârbie./S-a răsculat neagra Românie,/Neagra Vlahie şi Neagra Bogdanie,/Le conducea Mihail Viteazul/Ca să-şi dezrobească surorile şi fraţii,/Să dezrobească alba Bulgarie”.

Unul din obiectivele lui Mihai Viteazul, la discuţiile avute cu împăratul Germaniei, Wilhem III, a fost acela ca Valahia să se pregătescă să elibereze ţinuturile bulgăreşti şi să alcătuiască o ţară comună a celor două popoare, aşa cum fusese imperiul româno-bulgar, de la 1186 la 1280.

În perioada veche a formării poporului român şi a Ţării Româneşti (1330), Dunărea nu-i despărţea pe români ci îi lega, cum leagă orice râu sau fluviu celelalte popoare de pe Dunăre, Rin, Volga sau Vistula. Deci nu s-a pomenit ca în perioada medievală un popor să se dezvolte şi emancipeze oprindu-se la un fluviu, munte sau râu. Apele totdeauna au legat acelaşi popor şi niciodată nu l-au despărţit.

Să ne referim la Ioan Stratimir de la Vidin şi la Basarab I al Valahiei sau Ţării Româneşti. Între ei existau grade de rudenii foarte apropiate încât uneori gradele de rudenie se confundau şi teritoriile din dreapta şi stânga Dunării, se simţeau legate şi unite într-o administraţie comună. De pildă, Ioan Stratimir de la

Dii sau Vidin, era nepot de fiică al domnitorului Valahiei, Basarab I.

Basarab I este pomenit la anul 1330, ca aliat al ţarului Mihail al Bulgariei, uniţi în bătălia de la Velbujd de la 1330, în care bulgarii şi românii sunt bătuţi de ţarul Duşan al Serbiei, în timp ce ţarul Mihail căzu de pe cal în timpul luptelor, este ucis de sârbi. Se vede, deci o legătură strânsă între Ţara Românească şi Bulgaria şi mai ales nişte relaţii foarte strânse cu ţinuturile învecinate ale Ducatului Vidinului, pe care le stăpânea Ioan Stratimir şi se întindea de la Pec, Lom, Dunăre şi munţii Heamus (Stara Planina). Aceste relaţii strânse între domnitorii români, cei bulgari şi sârbi se întâlnesc până mai târziu, în timpul revoluţiilor sârbeşti, când Constantin Ipsilanti, domnitor fanariot al Valahiei încheie o alianţă secretă cu Karagheorghe, căpetenia sârbilor, din care se înţelegea că după terminarea revoluţiilor sârbeşti şi eliberarea Serbiei de turci să se producă o alianţă şi să se unească Moldova cu Ţara Românească şi Serbia şi să se numească ***Regatul Daciei***, era 27 decembrie 1806.

Auzind generalul rus, Prozorovski iniţiativa româno-sârbă, în ziua de paşti a anului 1807, la 7 aprilie, din scaunul mitropolitan al bisericii domneşti din Bucureşti, citi destituirea acestuia de către ţar, arestarea şi dispariţia domnitorului Constantin Ipsilanti al Valahiei.

Îndată după coborârea Rusiei şi intrarea în Europa, prin ocuparea prin viclenie a Basarabiei la 1812 şi apoi ocuparea Moldovei şi a Ţării Româneşti de odiosul imperiu, la Dunăre încep să se schimbe raporturile juridice dintre locuitorii din Dacia Traiană şi Dacia Aureliană. După bătălia de la Mălainiţa (1807), generalii ruşi, Rodofinikin şi Nikolson, aceştia din urmă încheiară în satul Ştubik de lângă Negotin o convenţie prin care Karagheorghe să consimtă ca în provincia autonomă Margina, să rămână o armată rusească, care să asigure protecţia populaţiei sârbeşti în faţa ameninţării otomane, care venea de peste Timoc, de la Vidin. Karagheorghe, deşi era un om fără carte, needucat, deci care nu ştia să citească, îşi dădu seama ce ascundea încheierea acestei convenţii şi refuză semnătura, punând doar degetul, iar când generalii ruşi îi cerură să aplice ştampila, comitetului revoluţionar sârb, acesta replică spunând că a pierdut-o şi astfel reuşi să scape de o ocupaţie rusească în Serbia de Răsărit.

Totuşi, ruşii prin generalul Kiseleff, la anul 1833 izbutiră să fixseze pe Dunăre o frontieră cu pază, care de aici înainte să-i despartă pe românii din nord de cei din sud, încât moşiile unora şi altora de cealaltă parte a Dunării rămaseră fără stăpân, iar trecerea frontierei se făcea pe bază de paşaport dintr-o parte în alta. Aceasta este prima acţiune politică rusească, care izbuti să taie rădăcinile dintre românii din Carpaţi şi românii din Balcani.

Cu toate acestea, este de ştiut că toate ostroavele Dunării, începând de la Moldova Nouă la Ada Kale, ostrovul Corbului, Ostrovul Mare, Chichinete de la Calafat şi altele până la vărsarea Dunării, au aparţinut tot timpul Valahiei sau Ţării Româneşti, dovadă că aceasta stăpânea din vremuri îndepărtate ambele ţărmuri ale Dunării.

Pentru a înţelege că Dunărea nu i-a separat pe români, cel puţin în Epoca Medievală, ne vom referi la titulaturile de factură imperială folosită de către domnitorii români din cele mai vechi timpuri, până la cele mai noi.

1. ***Regele Daciei, Burebista***, apare citat pe o inscripţie grecească, pe o piatră a lui Acorneu din Dyonissopolis, pe care scria: „***regele Burebista ajunsese cel dintâi şi cel mai mare dintre regii din Tracia şi stăpânitor al tuturor ţinuturilor de dincolo şi de dincoace de Dunăre***”. Menţionăm că Burebista avea capitala la Arcidava, azi numită Rudăria, la numai câţiva kilometri de frontiera cu Serbia, nu departe de Biserica Albă (Bela Crkva). Se ştie că el stăpânea nu numai Dacia din nordul Dunării, dar şi întreaga peninsulă Balcanică, până la marea Egee, de aceea cei mai importanţi duşmani ai romanilor erau dacii.
2. ***Radu Basarab I,*** numit de o cronică italiană, „Cronica Cararesse”, „il prizipo di Bulgariae infidelle”, are în pronaosul bisericii domneşti de la Curtea de Argeş, titulatura ce poate fi citită şi azi: „***Io Radu, domn singur stăpânitor al Ungrovlahiei, al Vidinului şi al Oblastiei Vidinului”.*** Românii sau alţi iubitori de adevăr şi istorie nu numai că pot citi azi această titulatură în biserica domnească, dar pot să-l vadă pe domnitorul Radu I Basarab în chiar mormântul său acoperit într-un sarcofag de sticlă.
3. ***Mircea cel Bătrân,*** avea următoarea titulatură de factură imperială: „***Eu întru Hristos Dumnezeu,***

binecredinciosul şi binecinstitorul şi de Hristos iubitorul şi singurul stăpânitorul Ion Mircea, Mare Voievod şi Domn, cu mila lui Dumnezeu şi cu darul lu Dumnezeu stăpânind şi domnind toată ţara Ungrovlahiei şi părţile de peste munţi, încă şi spre părţile tătăreşti şi Amlaşului şi Făgăraşului Herţeg şi Banatului de Severin Domn şi pe <u>amândouă părţile, pe toată Podunavia</u>, până la Marea cea Mare şi cetăţii Drstorului stăpânitor". Amintim că Mircea cel Bătrân a stăpânit şi în dreapta Dunării, pe toată Podunavia, adică Valea Dunării, iar la anul 1395 a purtat război cu sultanul Baiazid al Turciei, în locul numit Rovine II, lângă balta Negotinului şi a lăsat moştenire o mănăstire în amintirea eroilor căzuţi pe câmpul de la Coroglaşi, printre care unul a fost şi Kralevici Marko, împreună cu fratele său Constantin Deianovici, care au luptat de partea armatei turceşti împotriva armatei lui Mircea cel Bătrân, desigur nu de drag. Pentru românii timoceni din Serbia şi Bulgaria este importand de văzut că încă din vremea lui Mircea cel Bătrân, Ţara Românească purta numele oficial de Ungro-Vlahia, denumire pe care cei vorbitori de limbă română nu o cunoşteau, deoarece cuvântul vlah nu circula în limba română ci în limbile popoarelor înconjurătoare, ca şi astăzi.

4. ***Mihail Voievod*** domnitorul Ţării Româneşti, într-un document de la 10 iulie 1418, are următoarea titulatură: ***„Mihail Voievod, domnul Ţării Româneşti şi al munţilor, către ţara tătărească şi <u>amândouă părţile de dincolo şi peste Dunăre</u> până la Marea Neagră".***
5. ***Ioan Basarab,*** pomenit de un document sârbesc la anul 1512, care spune: ***„cu voia lui Dumnezeu, domnul Ioan Basarab, marele voievod, fiul lui Ioan, domnitorul tuturor <u>pământurilor ungro-vlahe şi al Podunaviei</u>, cu truda părintelui Macarie în vara lui 1512".***
6. ***Mihai Viteazul,*** avea următoarea titulatură domnească: ***„Io Mihai Voievod din mila lui Dumnezeu, domn al Ţării Româneşti, al Ardealului şi toată Ţara Moldovei",*** după un hrisov din anul 1600.

7. Ar fi trebuit să-l menţionăm aici şi pe ***Radu cel Mare*** care a lăsat cele mai însemnate mărturii ale stăpânirii Ungro-Vlahiei sau Ţării Româneşti în ţinuturile din dreapta Dunării sau Timoc. Nu cunoaştem titulatura însă trebuie să precizăm că el este domnitorul care în istoriografia sârbească şi bulgărească se numea „***Radulbeg***” şi este singurul domnitor al Valahiei care are un mic palat rămas încă şi azi în mijlocul oraşului Zăiceri, numit de către sârbi „conacul lui Radulbeg” (o casă cu etaj construită pe la anul 1500). În continuare mai este pomenit şi în calitate de ctitor la 10 mănăstiri, în jurul Zăicerului şi muntelui Artan.

Ca o dovadă, continuitatea românilor în dreapta Dunării, între Morava-Timoc s-a realizat mai târziu prin recunoaşterea provinciei autonome Margina, poreclită de sârbi Kraina, care a durat de la 1565 – 1833, deci aproape trei secole, şi de la care ne-au rămas urme istorice chiar în centrul Negotinului, muzeul de azi, care pe vremuri a fost casa principilor sau cnejilor românovlahi din Turcia.

Aruncând o privire asupra titulaturilor domnitorilor români, observăm că ei numesc ţinutul din dreapta Dunării, de la Porţile de Fier spre Timoc şi Bulgaria, Podunavia. După titulatura lui Mircea cel Bătrân şi al lui Ioan Basarab, dreapta Dunării era numită „Podunavia” sau „Valea Dunării”, iar Mihai Voievod spune clar „amândouă părţile de dincolo şi peste Dunăre”. Facem aceste observaţii pentru a nu se înţelege că prin „peste Dunăre” se înţeleg numai ţinuturile din dreapta Dârstorului din Dobrogea ci şi ţinuturile de la Porţile de Fier până la Marea Neagră.

Niciodată bulgarii şi sârbii nu s-au ferit de domnitorii români că îi vor ocupa şi vor anexa ţările lor la Valahia. Nu stă în caracterul românilor, porecliţi vlahi de către slavi, să ocupe ţinuturi în alte ţări, mai ales cele locuite de bulgari şi sârbi.

Din documentele vremii şi până în epoca modernă, când începe să se dezvolte naţionalismul cu veninosul expansionism slav, vecinii noştrii nu s-au sfiit de români, pentru că românii au fost totdeauna popor pasiv, liniştit, răbdător, calm şi totdeauna echilibrat, nici nu i-ar fi trecut prin minte să stăpânească sau să ocupe ţinuturi străine, de aceea Nikola Sagrido, ambasadorul Veneţiei la Constantinopole, în 1650, spunea că bulgarii au de

gând să se răscoale contra turcilor şi totodată vor să se unească cu Ţara Românească şi Moldova.

România a mai avut o ocazie istorică pentru a anexa jumătate din Sebia; se spune că la anul 1908, împăratul Austriei, Frantz Ioszef i-a cerut României şi Bulgariei să-şi declare neutralitatea într-un viitor conflict cu Serbia şi li s-a oferit fiecăreia căte ½ din Serbia, lucru pe care ambele ţări l-au refuzat. Însă ne întrebăm dacă ar fi fost invers, ce ar fi făcut Serbia, când şi aşa cu atâta toleranţă şi indulgenţă faţă de greşelile vecinilor noştrii, în 1918 au ocupat întregul Banat cu toate oraşele, cu câteva sute de comune locuite exclusiv de români şi cu vreo 50 de sate sârbeşti. Acesta este adevărul, că ori nu ne cunoaştem, ori neapărat dorim o expansiune artificială ca să ne apropiem de Rusia.

Încheiem dovezile noastre care arată că neamul românesc a fost totdeauna existent şi stăpân peste ţinuturile din nordul şi din sudul Dunării, fără să existe o năzuinţă pentru a ocupa şi subjuga popoare sau ţări în care nu se vorbeşte româneşte.

Istoria noastră s-a scris în bazinul balcano-carpato-danubian. Sufletul nostru şi vinele noastre au fost unse de valurile Dunării, astfel că fluviul în vremuri de restrişte a fost o pavăză care i-a adăpostit pe români adesea în nordul Dunării. Dunărea a fost ca un drum de cară, un drum fără pulbere care ne-a legat şi ne-a unit.

Despre această legătură de suflet şi limbă românească vorbesc baladele din cele mai vechi timpuri, una dintre ele amintindu-l pe Baba Novac, ieşit din închisorile fioroase turceşti de la Dii, îl pomeneşte spunând:

„Baba Novac
Sare Dunărea-n ciumag
Dincolo la Calafat
Unde e un rob legat
Şi altu-n ţapă alinat”.

Cristea SANDU TIMOC **20.12.2007**
Astra Romana, P-ta Victoriei ap 15
astra_romana_timisoara@yahoo.com
CONT BCR RO33RNCB0249022489120001

CONFIRMAŢI PRIMIREA